

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

מסורת הש"ס

(א) זכאים לט, (ב) [לקמן
כד: ג,] [מפסחים נח: ע"ש],
(ד) [דפריה פ"ג,] (ה) [ע"י שם
במשנה ובירושלמי].

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

תשוב' ר"ה האומן ובו' ויהי'א הר"ד אלחנן סעד ובו' תשיכות הטמלת זה חיה תעבור נורמו וילא לבית השריפה כך היא במחנה פ"ו דשקלים תשנה ג' ודגרי תום' ולג"ג:

האון. של נטמא צממו: והמוסר
כפורים. כגון זו שטוב ליום שביעי
לפסירתו והעריב שמשו ולמחרת הוא
קריי מוסר כפורים שעדיין גמר
הרתו תלויה בקרבנו: ליינין
עטילה. לאחר שביעי קרנו אס רזה
לאכול קודש ובגמראס מפרש טעמא:
גמ' שבידיו של כלי חוץ. כידיו
של כלי הפנימי המביד על החילון
שהוא מונע תבואו חוץ בפני המים
ואין עטילה עולה על זה ולא וזה
ולקמן (דף כב.) פריך אי הכי
אפילו תרומה נמי: והא דמוסיף.
דעמלה אחריני חלשיה בקפרא
היה טעמא משום חלשיה דישא לאו
משום חלשיה דלי טעמא דהפריהו

משום חליצה ולאשמעינן דגבי קדש כל דרמי לחליצה פוסל צו ובתרומה לא פסלה אלא חליצה גמורה דאורייתא ליחני חדא מינייהו:
אזהרה

דאמיריגן ריש תפלת השחר (ברכות דף כ"ו): שהוקר וקרב עד הפע
 כריי ששמעאל בנו של עזרי יוחנן בן ברוקא שגמר ריש תמיד שגמר
 הרי"י גרש חמדת נשטט גבי מחסור כפודים שטעויל אוכל בךדיש
 לעולם על קרנדי דפרי' וסוקמן על חוקת הכהנים וכן לי' לפנים
 בקדיש עד שזיאי קנו הייא פדרה אחת שגמירי זולב בקדיש לעולם
 הערב הייא דסומן על חוקה דפרי' אבל ליכא למימר התם משווע
 לא מנינו מחסור פדרה הריקן עטילי רק מחסור פדרה דערומהילע
 מיס מדברי סופרים ממנא (ה) הקדש וכו' אחר ביאתו מזהר בטולן
 מים מדרבנן מרא"ש (א) דהניא פרי' דביאי' (ב) דביאי' (ג) (ד) (ה)
 ואח צעי שגמל שמש וזיורי דמיון דולד מוסר דרננא לא צעי תי.

הַהוּנָן וּמְחוּסָר כְּפוּרִים צָרִיכִין מְבִילָה לְקֹדֶשׁ
אֲבָל לֹא לְתֵרוּמָה: גַּמְל' בְּקֹדֶשׁ מִמֶּנּוּ לֹא אִ"ר
אֵילָא מִפְּנֵי שִׁבְדֵּירוֹ שֶׁל כָּלִי הוֹצִיץ וְהָא
מְדִסְיָא מְשֹׁם חֲצִיצָה רִישָׁא לֹא מְשֹׁם
חֲצִיצָה דִּקְתָּנִי סִיפָא וְלֹא כְּמֹדֶת הַקֹּדֶשׁ מֹדֶת
הַתְּרוּמָה שֶׁבְּקֹדֶשׁ מִתּוֹר וּמִנֵּיב וּמִמְבִּיל וְאַחֵר
כֵּךְ קוֹשֵׁר וּבִתְרוּמָה קוֹשֵׁר וְאַחֵר כֵּךְ מִמְבִּיל
רִישָׁא וְסִיפָא מְשֹׁם חֲצִיצָה וְצָרִיכָא דְאִי
אֲשַׁמְעִינן רִישָׁא הוּא אֲמִינָא הֵינּוּ מַעֲמָא
וְלִקְדֵּשׁ לֹא מְשֹׁם כְּבִידוֹ שֶׁל כָּלִי דְאִיכָא אֲבָל
סִיפָא דְלִיכָא כְּבִידוֹ שֶׁל כָּלִי אִימָא לְקֹדֶשׁ נָמִי
לֹא הוּי חֲצִיצָה וְאִי אֲשַׁמְעִינן סִיפָא הוּא
אֲמִינָא הֵינּוּ מַעֲמָא דְלִקְדֵּשׁ לֹא מְשֹׁם
דְּקִסְטָא

הוא לחצייה פוסל זו ובתרומה
תא ליחמי חדא מנייהו:
אברהמי

(ט) שהולך וקרב על הערב הלכן כיון שאין לו זמן
 והוא שאמר רש' תמיד נשמת (פסחים דף נג.) שחוללת הער
 פורים שטובל ואוכל בקדשים לערב דלא נקט שם משום
 ת שהיה לו י' לפניה הוי'א דכרחותו פירק מחסורו
 דהא חסרין אוכל בקדשים לערב (ו) דרבותא נקט ואל"ר
 וכל ליתא למימר ההם משום הערב שמש דלא צריך כדפס
 דק מחובר כפרה דעומאה אבל בגר לא מציני לו וכן
 אחר ביאורו מותר בכולן משמע כל שהוא מדרבנן מותר
 בפי' דרש"י (דף י"א. וספ.) גבי מתני' דכלי שטמא אכילתו בירושל
 יומאה דרש"י (דף י"א. וספ.) גבי מתני' דכלי שטמא אכילתו בירושל

כא.

רבינו חננאל

לקדש בו. ואמרנו מיט
ותהונון ויחזק אילא
משום חצוצה מי אישיש
שנא בכדור של חלי
בו בקרעויה חלי
החצוצ ואין שבויל עולי
לו. והיה הישישן כלי
האז לקדש אבל לתרומה
לא חיששין כלי האי.
ומקטניא ואי משום חצוצה
הא קתני לה לקמן סדח
הקדש מיט ויחזק וסגב
לא. ומתקנין לעולם רשיב
וספא משום חצוצה
ואצטריק הוהווייה דא
חנא מסבילין לים בתוך
חלבו היינו אמרמס
שזו מלכו בכדור של
אין אבל התחת חבל
אין חזק ואלו חבל
אין ומוטבילין חלבו היינו
אמרמס משום שחשקד
במים ואין מיט באים
לחובו אבל מלין חבל
האין אימא חבלא מנפס
אזוז ונאין עולי מכל
דאז מילי דחיששין וכו'

עבר ששם לא כדריק לקמן (דף כד)
משנה היכי דמי אי דאסח דעמיה
עבר ששם והא דמקן התם טבול ויס
למימר משום טבול ויס נקטיה אבל
כלל לרי"א דלמך דרשוינן צפרק
בסא מערבין (דף קד) האשה שהיה
עליה לידה או יצה מביאה מעות
ועומתה בשופר טובלת ואוכלת
בקרשים לעבר וההם לא תני טבול
ויס י"ל לעבר דנקט מיירי שאינה
עומדת שם בשעת הקרבה אלא
סומכת לה על חזקה כ"ד אוכלת
לעבר דחזקה אין כ"ד מתעללין
וק"ל דלמחר חרות משתרי שכן מצינו
ב"ש עומר (מנחות ק"ה) הרבנן
מנחות ואילך מותרין לה שאלין כ"ד
מתעללין ויש לחלק דהתם בקרבן
צבור ממחר טפי לעשות עד חלות
אבל קרבן יחיד ממתניין כל היס
אבל טפי לא יחיד שאל יכשל על יס
אבל יחולק אחר חתם על ערב משתרי

ה' עליה העולה ומינה ילפין טעשה
עולה החמיר בין הערבים כלום ויש
מחמירין החמיר עד הערב שמש
ויש מספקין לה בכל הספק אי נמי
קרב אחר תמיד הערב היה מפרס
הערב שמש אלא לפי שאינו עומד
ב' פסרה (ד"ה ח:) [גרי] מעובר לאכול
הביאום שחרית תרוייהו לא יוכל עד
ועוד דלא מוזרי התם טעניה וגם
שמואל (פסר פ"א מ"ה) כל הטעון בראת
דכל בלא הערב שמש ותהיבא דפרישית
שמואלה מטיבין אותו ב"ש ו' ואחא
דתרומות מ"ב גמרא המטיבין לז
טוב ובשבת רמי אמוראי חד אמר
הוא למאן דאמר בלא הטומאה אפי'
נרב שמש אלא לדידך דנזקמית ליה
דלא חלו ומוקי לה בדנאס (שבתסמא)
דלוי מטיבין כלים שנעמלו בלא
דיבן רק ע"י הערמה גם שמעתה
טמא הוא וטובר מחליי קך הכרמה
כ' כחוד בצינוס כספריא אמנא האעת
שמועין וזרקין על טמא קך דילמא
הואיל וטבור מעליה הוי מדאורייתא
הוא דאמר בפרק הילולו לו (יחמא ד'
בב אחי ושימש תחתיו ואחאי יליול
לכל דבריה החמירין ויהי והזכיר
ומא ויטבול הא מטמא (ו) וקיימא ליה
גם ושפיר איכא היכירא לזדקון אלא
פסרה ומניא בתוספתא(י) שהי נוגעין
ע"י שמש כדרי' ותיקן הר"ר שמשון
קקן אלא פירש שפאבוי טעמא חמיר
אף בטומאה דרבנן ואילו בזהי' דכל
שהי טמא לטמא חולין בנמשו וכן
מן לישא לא משמע שיטמא חולין
עליו רק לענין הערב שמש ולא לענין
אחר ההנגרים דקני להו בציניה בלא
אמר סקין שנמאץ ב"ג שוה ומטיבין
דילמא טמא בטומאה דרבנן דלא ציי
אורחא דלמא ממירי כ"כ ולא טביל
אין כדאמרין התם בשליש פרק סתם
ד' עליה וצ"ד דיכא הוכחא דאטבילה
על הקל אלא הכל היכא ופסליה
דעתיה הימנא אבל היכא שאין צידו
[גרי] דאמר התם ומאף צעורה אצריס
אלתנן מאי האי דקאמר לישא דשוה
לא נשמרה צעורה הואיל ואית ליה
שמשם היה אומר הר"ר אלתנן דצו"ט
לא משמע ליה אלא בכל יו"ט מיייר:
דקטרול

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones